

STEPHEN KING

MINÉL VÉRESEBB

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2021

www.europakiado.hu • www.moobius.hu

2021 januárjában egy Ralph Anderson nyomozónak címzett kis méretű, bélelt borítékot kézbesítettek Conradéknak, Andersonék szomszédjának. Az Anderson család hosszú vakációra ment a Bahamákra, köszönhetően a megyei tanárok egyre húzóódó sztrájkjának. (Ralph ragaszkodott hozzá, hogy a fia, Derek vigye magával a tankönyveit, amit Derek „totál szívás”-ként értékelt.) Conradék beleegyeztek, hogy továbbítják a szomszédjuk postáját, amíg Andersonék vissza nem jönnek Flint Citybe, erre a borítékra azonban nagybetűkkel azt nyomtatták: NEM TOVÁBBÍTANDÓ. Amikor Ralph majd kinyitja, talál benne egy pendrive-ot Minél véresebb felirattal, ami valószínűleg a régi médiaszlogenre utal: „Minél véresebb, annál híresebb”. A pendrive két dolgot tartalmaz. Az egyik egy mappa fényképekkel és hanglenyomatokkal. A másik Holly Gibney egy jelentése vagy hangnaplója, aki-vel Anderson nyomozó együtt dolgozott egy ügyön, amely Oklahomából indult és egy texasi barlangban ért véget. Az az ügy örökre megváltoztatta azt, ahogyan Ralph Anderson a valóságot látja. Holly a hangnaplója utolsó szavait 2020. december 19-én mondta fel. Kijulladtnak hangzik.

Mindent megtettem, ami tőlem telt, Ralph, de talán ez sem elég. Hiába terveztem meg mindent, van rá sansz, hogy nem kerülök ki ebből élve. Ha így alakul, tudd, hogy a barátságod sokat jelentett nekem. Ha tényleg meghalok, és te esetleg folytatod, amit elkezdtem, légy óvatos. Neked feleséged és fiad van.

[Itt ér véget a jelentés.]

2020. december 8–9.

1

Pineborough egy kisváros nem messze Pittsburgtól. Habár Pennsylvania nyugati része jobbára gazdálkodó vidék, Pineborough virágzó centrummal és kis híján negyvenezer lakossal dicsekedhet. A városhatáron átlépve egy gigantikus bronzalkotmánnyal találkozik az ember, ami kétes kulturális értékkel bír (bár a helyiek láthatóan kedvelik). A tábla szerint ez A VILÁG LEGNAGYOBB

FENYŐTOBOZA! Vannak olyanok, akik itt akarnak piknikezni és fényképezni. Sokan meg is teszik, a kisebb gyerekeket még a toboz pikkelyeire is felültetik. (Egy kis táblán az áll: „Kérjük, 25 kg-nál nehezebb gyerekek ne másszanak a tobozra.”) Ezen a napon túl hideg van piknikezni, a mobilvécét idénre már elvitték, és a kétes kulturális értékű bronzalkotmányt villogó karácsonyi fények díszítik.

Nem sokkal az óriástoboz után, közel ahhoz, ahol az első közlekedési lámpák Pineborough centrumát jelzik, áll az Albert Macready középiskola, ahol ötszáz nebuló jár hetedik, nyolcadik és kilencedik osztályba. Itt nincs tanársztrájk.

Nyolcadikán háromnegyed tízkor egy Penny Speed nevű futárszolgálat furgonja áll meg az iskola körkörös behajtóján. A sofőr kiszáll és egy-két percre a furgon előtt állva az írotábláját vizsgálgatja. Aztán feltolja a szemüvegét a keskeny orrnyergén, végigsimít a kis bajszán, és a furgon hátuljához megy. Némi matatás után egy kocka alakú csomagot vesz elő, aminek minden éle olyan egy méter. Elég könnyen viszi, szóval nem lehet nehéz.

Az ajtón figyelmeztetés olvasható: LÁTOGATÓK CSAK BEJELENTKEZÉS ÉS JÓVÁHAGYÁS UTÁN. A sofőr megnyomja a kaputelefon gombját a tábla alatt, és Mrs. Keller, az iskolatitkár megkérdezi, miben segíthet.

– Csomagot hoztam... – A férfi lehajol, hogy elolvassa a címkét.
– A mindenit. Valami latin név. Nemo... Nemo Impu... vagy Impuny...?

Mrs. Keller kisegíti:

– Nemo Impune Laccessit Társaság, ugye?

A videómonitoron a futár megkönnyebbült képet vág.

– Ha maga mondja. Az utolsó szó biztos, hogy *Társaság*. A többi mit jelent?

– Bent elárulom.

Mrs. Keller mosolyog, ahogy a futár átsétál a fémdetektoron, belép a főirodába, és leteszi a csomagot a pultra. Telis-tele ragasztották matricákkal: pár karácsonyfa, magyal és Téalapó, sok skót dudás fickó szoknyában és fekete sapkában.

– Szóval – veszi le az övéről a leolvasó készüléket a futár, és a címkére szegezi –, mi az a Nemo Me Impuny civilben?

– A skót nemzeti mottó – feleli Mrs. Keller. – Azt jelenti: *Senki nem támadhat meg büntetlenül*. Mr. Griswold egyik osztályának van egy testvérosztálya Skóciában, Edinburgh közelében. Leveleznek

egymással, facebookoznak és képeket küldenek. A skót gyerekek a Pittsburgh Piratesnek drukkolnak, a mieink a Buckie Thistle fociklubnak. A mieink a YouTube-on nézik az ottani meccseket. Valószínűleg Griswold ötlete volt, hogy Nemo Me Impune Lacesit Társaság legyen a nevük. – A feladó címére pillantott. – Ühüm, Renhill középiskola, az az. Vámpecsét is van, meg minden.

– Fogadok, hogy karácsonyi ajándék – mondja a futár. – Csak az lehet. Nézze. – Megdönti a dobozt, és megmutatja a 'FELNYITANDÓ: DECEMBER 18.' feliratot, amit gondos betűkkel írtak rá, és két skót dudás vesz közre.

Mrs. Keller bólint.

– Az az utolsó tanítási nap a karácsonyi szünet előtt. Remélem, Griswold diákjai is küldtek azoknak valamit.

– Maga szerint milyen ajándékot küldhetnek skót gyerekek amerikai gyerekeknek?

A nő felnevet.

– Remélem, hogy nem haggist.

– Az mi? Az is latinul van?

– Bárányszív – magyarázza Mrs. Keller. – Meg máj és tüdő. Onnan tudom, hogy a férjem elvitt Skóciába a tizedik házassági évfordulónkon.

A futár olyan pofát vág, ami láttán Mrs. Keller megint elneveti magát, majd megkéri az asszonyt, hogy írja alá a csomagátvételt a kütyüje kijelzőjén. Mrs. Keller megteszi. A futár jó napot és kellemes karácsonyt kíván neki. Mrs. Keller viszont. Amikor a futár elmegy, Mrs. Keller elkap egy arra ügyelgő gyereket (nincs engedélye óra alatt kint lenni, de Mrs. Keller most az egyszer szemet huny), hogy vigye a dobozt a raktárszekrénybe az iskolakönyvtár és a földszinti tanári között. Ebédszünetben szól Mr. Griswoldnak a csomagról, aki azt mondja, majd átviszi az osztálytermébe fél négykor, az utolsó kicsengetés után. Ha ebédidőben teszi meg, még nagyobb lett volna a pusztítás.

A Renhill középiskola amerikai klubja nem küldött karácsonyi ajándékot az Albert Macreadybe járó gyerekeknek. Penny Speed futárcég pedig nem létezik. A furgont, amit később üresen megtaláltak, egy bevásárlóközpont parkolójából lopták el nem sokkal hálaadás után. Mrs. Keller majd korholja magát, amiért nem tűnt fel neki, hogy a futár nem viselt névtáblát, és hogy amikor a csomag címkéjére szegezte a leolvasót, a kütyü nem csipogott, mint a UPS

vagy a FedEx futárainál, merthogy nem volt igazi. Ahogy a vámpeccét sem.

A rendőrség azt mondja majd neki, hogy ez bárki figyelmét elkerülhette volna, nincs oka felelősnek érezni magát. Mégis annak érzi. Az iskola biztonsági felszerelése – a kamerák, a bejárati ajtó, ami tanítás alatt zárva van, a fémdetektor – jó, de azok csak gépek. Ő (vagyis ő volt) az egyenlet egyetlen emberi tagja, a kapuőr, és cserben hagyta az iskolát. Cserben hagyta a *gyerekeket*.

Mrs. Keller úgy érzi, hogy az elvesztett karja csak a vezeklés kezdete.

2

Délután 2.45 van, Holly Gibney arra az egy órára készül, ami mindig boldoggá teszi. Talán igénytelenségről tanúskodik, de ő élvezi ezt a napi hatvan perc tévézést, és igyekszik tenni róla, hogy a *Becsületes megtaláló* (a nyomozóirodája a klassz új helyen, a Frederick Brown-épület ötödik emeletén a belvárosban) üres legyen háromtól négyig. Mivel ő a főnök – amit még mindig nehezen hisz el –, ez nem is olyan nehéz.

Pete Huntley, aki Bill Hodges halála óta az üzlettársa, ma egy elszökött lányt keres a város hajléktalanszállóin. Jerome Robinson pedig, aki egy évet kihagy a Harvardon, hogy egy negyvenoldalas szociológiai esszéjét a reményei szerint könyvvé bővítse, szintén a *Becsületes megtaláló*-nál dolgozik, igaz, csak részmunkaidőben. Ezen a délutánon egy Mázli nevű elrabolt golden retrievert keres, amit talán kitétek egy youngstowni, akroni vagy cantoni ebtelepen, amikor Mázli tulajdonosai nem voltak hajlandók kifizetni a tízezer dollár váltságdíjat. Persze könnyen előfordulhat, hogy az ebet egyszerűen szélnek eresztették vagy lelőtték, de talán nem. A kutya neve jó ómen, ezt mondta Jerome-nak. Ő bizakodik, ezt mondta.

– A remény hal meg utoljára – vigyorgott Jerome.

– Ahogy mondd. Na futás, Jerome. Hozd vissza.

Szóval jó esély van rá, hogy egyedül lesz zárásig, de igazán csak a három és négy közti egy óra érdeklí. Fél szemmel az órát nézve megír egy kimért hangú e-mailt Andrew Edwardsnak, az egyik ügyfélnek, aki attól félt, hogy az üzlettársa el akar rejteni előle bizonyos pénzeket. Kiderült, hogy nem akart, de ettől még a *Be-*

csületes megtaláló elvégezte a munkát, jár a fizetség. Ez a harmadik alkalom, hogy fizetésre szólítjuk fel, írja Holly. Kérem, egyenlítse ki a tartozását, különben kénytelenek leszünk az ügyet pénzbehajtó ügynökségre bízni.

Holly arra jött rá, hogy sokkal határozottabb tud lenni, ha egyes szám helyett többest használhat. Még van hová fejlődnie, de ahogy a nagyapja mondogatta: „Róma sem egy nap alatt épült, Philadelphia meg pláne nem.”

Elküldi az e-mailt – *huss* –, aztán kikapcsolja a számítógépet. Az órára pillant. A kishűtőhöz megy és kivesz egy diétás Pepsit. Az egyik olyan poháralátétre teszi, amit ügyfeleknek osztogatnak (ÖN ELVESZÍTI, MI MEGTALÁLJUK, ÖN NYER), aztán kihúzza az íróasztal bal felső fiókját. Ott, egy rakás papír alatt lapul egy zacskó Snickers Bites. Kivesz hatot, a műsor minden reklámszünetére egyet, kibontja és sorba rakja őket.

Öt perc múlva három. Bekapcsolja a tévét, de lenémítja. Éppen Maury Povich sétafikál fel-alá és hergeli a stúdióközönséget. Holly úgy gondolja, ha az ízlése nem is kifinomult, de idáig azért még nem sülyedt. Megfordul a fejében, hogy megeszi az egyik Snickerst, aztán uralkodik magán. Éppen gratulál magának ehhez a kivételes lelkierőhöz, amikor meghallja a liftet, és a szemét forgatja. Biztos Pete. Jerome messze délen jár.

Bizony Pete az, és mosolyog.

– Á, csodás nap. Végre sikerült rávennem Alt, hogy hívjon liftszerelőt...

– Al nem csinált semmit – mondja Holly. – Jerome meg én intéztük el. Csak egy apró hiba volt.

– Hogyan...?

– Kellett hozzá egy kis hekkelés. – Fél szemmel még mindig az órát lesi: három perc. – Azt Jerome csinálta, de én is meg tudtam volna. – Aztán az őszinteségkényszer megint úrrá lesz rajta: – Legalábbis azt hiszem. Megtaláltad a lányt?

Pete felemeli mindkét hüvelykujját.

– A Napkelte Házban. Egyből az első helyen. Ráadásul szerencsére haza akar menni. Felhívta az anyját, aki érte megy.

– Biztos? Vagy csak ezzel rázott le?

– Ott voltam, amikor telefonált. Láttam a könnyeket. Ez egy jó befejezés, Holly. Csak azt remélem, hogy az anyja nem olyan csóró, mint az az Edwards.